

Felix Caroly
(1933 – 2011)

S-a născut la 3 martie 1933 la Iași.

În 1950 devine student la Institutul de artă teatrală și cinematografică "I.L.Caragiale" din București.

De atunci rămân două imagini impregnate în memorie despre Felix. Prima, aceea a unui tânăr tras ca prin inel, cu părul blond și cârlionțat. "Datorită fizicului - va spune el mai târziu - am interpretat în special repertoriu clasic, fiind scutit astfel să joc roluri aberante ale unor tot atât de aberante piese ale timpului". Iar a doua imagine se referă la mobilitatea și expresivitatea feței, la starea de permanentă mișcare a corpului, calități care îl vor determina ca pe unul din cei mai înzestrați mimi ai teatrului românesc, fondatorul primei școli de pantomimă din România.

Cunoaște câțiva ani de succese și satisfacții artistice pe diferite scene din București, la radio și la televiziune.

Își face debutul literar în 1956 la "Revista tânărului scriitor". Este autorul comediei "Cu capul în nori", jucată la teatrul "Ion Creangă" din București, în 1965. Scrie scenarii de pantomimă pentru televiziune, pentru filmul "Casa neterminată" și spectacolul "Pantomimă și dans" la Teatrul Evreiesc de Stat, din București, în 1964.

În 1958 se înscrie, însă, pentru emigrare în Israel, împlinind astfel un vis mai vechi al familiei sale. Dar a trebuit să aștepte 12 ani până i s-a aprobat plecarea. Din acest moment drumurile însă i se cam închid. Devine un marginal, un exclus și așa cum avea să spună esteticianul și criticul prof. Andrei Strihan (fostul său prof. la IATC), "trăind o cumplită moarte civilă". Au trebuit să treacă 12 ani de așteptare chinuitoare până să i se aprobe plecarea.

Așa se face că în 1970 Felix Caroly imigrează în Israel. Aici însă îl așteaptă alte greutăți. "Am fost primit din partea celor în drept cu o răceală de freezer - avea să declare într-un interviu acordat peste ani scriitorului Solo Har - ... Mi s-au închis porțile tuturor teatrelor de repertoriu ... Am făcut toate muncile 'negre' posibile și imposibile ... Azi, încă, după atâția ani, mă mai întreb "de ce?, "de ce?" ... Și mi-e teamă să-mi răspund!

Între publicațiile lui în Israel se numără:

- Dor de patrie - 1971
- Golem - 1972
- Meteori - 1973
- Anotimpul de cenușă - 1982
- Idoli - 1984
- La lumina lămpii - 1985
- Șlefuitorul de lentile - 1988
- Cu dragoste, cu patimă, cu ură - 1994
- Zilnicele prăbușiri - 1995
- Sertarul cu iluzii - 1998
- Cu și fără ea - 1999
- Cărarea tăinuită - 2009

A fost membru al Asociației Scriitorilor Israelieni de Limbă Română din anul 1973, anul înființării asociației.

Printre premiile literare primite se numără:

- Premiul "SION" al ASILR și al Uniunii Scriitorilor din Israel (1994)
- Premiul Fondului de creație "N. Palty" sub auspiciile ACMEOR (1996)

- Premiul Fondului Cultural "Sara și Haim Ianculovici" (1998)

În ultimii ani ai vieții a început să picteze, realizând tablouri superbe, apreciate mult de critici.

Activitatea sa literară și artistică din România și din Israel este prezentată în dicționarele de biografii:

- Who's who in Israel
- Who's who in the world - USA
- International "Who's who in community service" - London, UK
- Asia's Who's who - India
- Dictionary of international biography - Cambridge, UK
- Dicționar neconvențional de Al. Mirodan
- Mica Enciclopedie de G.D.Bogokovski

Cu dragoste, cu patimă, cu ură

Cu dragoste, cu patimă, cu ură
Contemplant ce-am rămas: o arătare
Cu visele-n desagă numai zgură
Și necurmate semne de-ntrebare!

Și altceva ...

O scenă-i lumea-ntreagă și toți suntem actori ...
Spunea cândva Poetul cu-n zâmbet ostenit.

.....
Jucăm aceeași piesă de mii și mii de ori
Mereu sub alte titluri, slujind același rit.

Același rit în care "actorii" îs mânați
De cei care-n penumbra culiselor, sobor
Îi mână să se taie ca frații între frați
Strângând năpraznic prada rămasă-n urma lor

Acei ce scriu scenariul, stăpânii carnivori,
Regizorii ce urlă din turn de mucava,
Acei ce fac decorul smintelii ... sunt actori?
E doar o scenă lumea sau e și altceva ??

Ultima plată

Ultima plată,
este să viețuiești
fără să mai aștepti
ceva ... cândva ... undeva ...
ultima,
cu care îți închei socotelile,
pentru toate lașitățile făptuite,
pentru toate trădările ... mici ...
pe-acolo, pe aici ...
față de prieteni,
de cei din preajmă ...
să-ți fie bine, ție ... cu cine?
Neștiind că ultima plată
vine odat și odată
când despuiat, sfârtecat
de clipe, ultimele poate,
vei păși singur
pe cărarea ce duce
către Neant,
neregretat de nimeni.
Ultima plată !